

3. Friare-Wisa.

När en gång jag ska i brudesång,
fallera, falleralla, röda rosor!
jag ej wäljer då min brud i flång,
fallera, falleralla, röda rosor!
Nej, den Lids, som jag skall fria te,
hon är wacker, from och dygdig me',
älskar endast mig,
trofast innerlig,
och så är jag lyckelig.

2.

Grödt och glädje opp i taket står,
fallera, falleralla, röda rosor!
när en ungerswen sin flicka får,
fallera, falleralla, röda rosor!
Det de först då må arbeta på,
är fördröning uti slågten få.
Barn all stugan full,
trefnad och godt hull:
hurra! det är godt som gull.

3.

Men likwäl bland smek och älskogs-rus,
fallera, falleralla, röda rosor!
måste man ej glömma glas och krus,
fallera, falleralla, röda rosor!
På mitt knä när jag min gumma har,
dricker henne till i mjöden klar,
tar jag ärligt rus
inom eget hus:
hurra älskog, glas och krus.

Rostar i Still. Wfo.

U p s a l a,

Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1836.
Sjöstamngatan i Helsingfors.

GS 1314

1. Den lilla Kolar-Gossen.

Wisor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 37.

I Stogen wid milan sitter Far,
Mor sitter hemma och spinner.
Wänta! jag blir wäl också karl,
Får en fåstemo efter mitt sinne!
Det är så mörkt långt, långt bort i Stogen.

2.

Lidigt med solen han hemifrån gick,
Grift lif medan solen glimmar!
Till Far skall jag bära mat och drick,
Nu komma snart quälens timmar.
Det är så mörkt långt, långt bort i Stogen.

3.

Jag är ej rädder på liten grön stig
Der jag ensam i Stogen månd gånga,
Men fururna se så mörkt på mig,
Och bergen fasta skuggor så långa.
Det är så mörkt långt, långt bort i Stogen.

4.

Tra la la! — Grift sinne, som foglen i flygt! —
Nu vill jag springa och sjunga —
Hu! utur berget det svarar så flyggt,
Och ordena komma så tunga.
Det är så mörkt långt, långt bort i Stogen.

5.

Uå! wore jag wäl hemma hos min gamla Far!
Jag björnen hör brumma och sjunga,
Och björnen han är den starkaste karl,
Och skonar hwarken gamla eller unga.
Det är så mörkt långt, långt bort i Stogen.

Och fluggan den faller så tjock, så tjock;
 Som en fäll, öfver ensamma leden.
 Det tafar, det brassar öfver sten och stock;
 Och Trollena tråda på heden.
 Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

„Uck Gud! der är ett! der är två! — i sitt garn
 De mig ta — se hur granna de swinga!
 De winka! — Gud trösta mig, fattiga barn!
 Här galler för lifwet att springa.“
 Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

Och natten den nedsteg och timman blef sen;
 Och willare och willare blef leden,
 Det tafar, det rasslar öfver stock och sten.
 Den lilla springer på heden.
 Det är så mörkt långt, långt bort i skogen.

Med pickande hjersta, med rosbloomad kind
 Mid milan hos sin far han faller ner.
 Välkommen, välkommen får sonen min!
 „Uck jag har sett Trollen och wäl mer!“
 Det är så mörkt långt, långt upp i skogen.

„Min son! jag satt här i så mångt år,
 Och är med Guds hjelp wäl behållen.
 Den rätt kan läsa sitt Fader Wår,
 Han rådes hwarken Fan eller Trollen.“
 Fast det är mörkt långt, långt bort i skogen.

2. Swen i Rosengård.

1. **S**war har du varit så länge?
 Du Swen i Rosengård!
 „Jag har varit i stallet,
 „Kära moder wår!
 I wäntan mig sent; men jag kommer aldrig.“
2. **S**warför är din' fläder så blodig?
 Du Swen i Rosengård! —
 „Hwita sålan spjernte mig,
 „Kära moder wår,
 I wäntan mig sent; men jag kommer aldrig.“
3. **S**warför är din skjorta så blodig?
 Du Swen i Rosengård!
 „Jag har mördat min Broder,
 „Kära moder wår!
 I wäntan mig sent; men jag kommer aldrig.“
4. **S**war skall du taga wägen?
 Du Swen i Rosengård! —
 „Jag skall rymma af Landet,
 „Kära moder wår!
 I wäntan mig sent; men jag kommer aldrig.“
5. **N**är kommer du tillbaka?
 Du Swen i Rosengård!
 „När forpen han hwitnar,
 „Kära moder wår!
 I wäntan mig sent; men jag kommer aldrig.“
6. **O**ch när hwitnar forpen,
 Du Swen i Rosengård? —
 „När gråsten han flyter,
 „Kära moder wår!
 I wäntan mig sent; men jag kommer aldrig.“